MIELIPIDE

Kauppa on tähän asti päässyt helpolla huonolaatuisia tuotteita myydessään. On pyydetty anteeksi ja toivottu, ettei kukaan kuluttaja kuollut huonon tuotteen vuoksi. **TIMO KÄSSI VIERASKOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Tervetuloa puolustamaan alkuperämerkintöjä

Hevosenlihaskandaalin yhteydessä olen tuonut esille sen, että kaksi vuotta sitten, kun EU:ssa säädettiin asetusta elintarvikkeiden ravintosisältömerkinnöistä, suomalainenkin elintarviketeollisuus kävi lobbaamassa alkuperämerkintöjä vastaan.

Maaseudun Tulevaisuudessa (MT 18.2.) Elintarviketeollisuusliitto ETL kiistää tämän. Atrian edustaja sanoo, että valmisruokiin ”voitaisiin lisätä” merkinnät keskeisten raaka-aineiden alkuperästä. HK Ruokatalon edustaja sanoo, ettei merkintä olisi heille ongelma.

En videoi tai äänitä tapaamisiani eri eturyhmien kanssa, joten minulle ei ole tallennetta myöskään tilaisuudesta, jossa iso joukko, muistaakseni toistakymmentä, suomalaisten suurten elintarvikeyritysten edustajaa keväällä 2011 puhui alkuperämerkintöjä vastaan. Sitä en muista, oliko joukossa myös ETL vai vain alan isojen firmojen edustajia.

Jos alan järjestö nyt on toista mieltä, tämä on tervetullutta. On kuitenkin outoa, että MT:n haastattelussa ETL:n edustaja kuitenkin esittää alkuperämerkintöjä vastaan samoja perusteita, joita kuulin tuossa parin vuoden takaisessa lobbaustilaisuudessa.

Helsingin Sanomien Nyt-liitteessä oli 15.2. havainnollinen artikkeli siitä, miten vaikeaa kuluttajan nyt on saada tietää ruokansa alkuperä. Toimittaja yritti syödä kuukauden pelkästään suomalaista ruokaa. Valmisruokien raaka-aineiden kotimaan selvittäminen oli työn ja tuskan takana eikä monesti onnistunut lainkaan. Jutun lopussa toimittaja kertoi siinä kuussa syöneensä paljolti itse valmistamaansa ruokaa.

LAURI SALMINEN

Kuluttajan on vaikea selvittää ruokansa alkuperä, Satu Hassi kirjoittaa.

Kun nyt on syntynyt Euroopan laajuinen kohu nautana myydystä hevosenlihasta, yksi ja toinen taho vannoo tukevansa kunnollisia ruuan raaka-aineiden alkuperämerkintöjä.

EU-maiden hallitusten ja EU-parlamentin pitää tarttua tähän tilaisuuteen ja säätää pykälät, jotka takaavat kuluttajalle tiedon siitä, mistä hänen ruokansa on kotoisin.

Odotan, että myös Elintarviketeollisuusliitto on sanansa mittainen ja tukee tätä.

Satu Hassi
Euroopan parlamentin jäsen (vihr.)

Ovela veto

Olipa Faba ovela, kun laittoi siemennyslaskut meijerin perittäväksi maitotilistä. Hinnasto nousi kahdeksan prosenttia, kukaan ei huomaa.

Poistakaa suoraveloitus

Voi tavaton

Ei kai kukaan maidontuottaja halua 60-luvun ayrshiren utareita tai tuotosta, olkoon kuinka nätin värisiä tahansa.

Kehitys kehittyy

Puuta löytyy

Puupula humpuukia. Ainakin Itä-Suomessa on pula puun ostajista. **Leimikoita tarjonnut**

Lopettakaa sahat urputus ja laittakaa palkat 80-luvulle, niin kuin puun hintakin.

Liikemiehet

Puusta sai 30 vuotta sitten 300 markkaa. Nyt 50 euroa. Ottaen huomioon rahan arvon heikkeneminen, puusta saa nyt tavallaan 25 euroa. **Esko**

Pistää vihaksi

Näyttää siltä, ettei täällä Suomessa kannata tehdä mitään. Byrokratia pitää siitä huolen. Pistää oikein vihaksi holhous ja virkamiehet.

Pensselit santaan

Outoa

Jos sillä ei ole merkitystä, että tuotetaan puhdasta ruokaa, vaan sillä, että kaikki ehdot täyttyvät. **Haloo**

Palautetta

Lopetin Hesarin tilaamisen ja otin tilalle Maaseudun Tulevaisuuden. En ole pettynyt lehteen. Kiitos ja hyvää jatkoa.

Ukko Haminasta

Päivän Punkti (MT 20.2.). Lauri Kontrolta loistava kirjoitus. Laittakaa myös lehtiin, joita lukevat kaupunkilaiset.

Ei nimimerkkiä

VIERASKOLUMNI

Kaupalla suuri vastuu

Eduskunnassa puuhataan muutosta kilpailulainsäädäntöön, jotta kahden suuren kauppaketjun, S-ryhmän ja Keskon, markkinaosuutta ruokakaupassa saataisiin pienemmäksi. Monen poliitikon suurin huoli näyttää olevan, ettei vähittäiskaupassa ole riittävästi kilpailua.

Nykyiseen kahden suuren toimijan hallitsemaan markkinaan tultiin Suomessa hyvin nopeasti. Kun vielä 1980-luvulla ruokakaupassa oli neljä suurta kaupparyhmää, vei vain kaksi vuosikymmentä, kun markkinoilta hävisi kaksi suurta kaupan keskusliikettä.

E-liikkeen ja Tukon katoamiseen katukuvasta vaikutti eniten se, että molemmat kaupparyhmät hoitivat huonosti asiansa silloin, kun olisi pitänyt muuttaa toimintamallia myymälöissä, tavaran ostoissa ja logistiikassa.

S-ryhmä ja Kesko myllä-sivät organisaationsa uuteen uskoon, purkivat byrokraattisia aluekonttoreitaan ja laittoivat myymälät ketjuihin ja tavaravirrat liikkumaan yöaikaan toimipaikkoihin. Lisäksi molemmat toimijat investoivat reippaasti uusiin myymälöihin, ennen kaikkea hypermarketteihin. Kansa valitsi ostopaikoikseen joko osuuskaupan tai K-kaupan ja hylkäsi Tukon ja E-liikkeen.

S-ja K-ryhmien vahvuudesta kotimaisessa ruokakaupassa kertoo se, ettei tänne ole tullut kuin yksi suuri eurooppalainen kauppa, saksalainen Lidl. Sen markkinaosuus on jäänyt viiteen prosenttiin. Kaksi suurta ovat kisanneet lujasti niin markettonteista kuin ruokakassin hinnasta.

Suomen pienet markkinat eivät sittenkään ole olleet kiinnostava kohde englantilaisille tai ranskalaisille kauppajäteille.

Suurilla kauppaketjuilla on viime vuodet mennyt hyvin. Asiakkaita on sitoutettu bonusjärjestelmillä ja erilaisilla kampanjoilla. Ruokakauppa tekee tasaista tulosta, sillä lähes kaikki Suomessa syötävä ruoka kulkee kauppojen tai niiden logistiikkajärjestelmien kautta. Sen sijaan käyttötavarakauppa, rautakauppa ja autokauppa eivät ole tuloksentekokoneita.

Kaupat ovat olleet muiden yritysten mukana kehittämässä vastuullisuusohjelmia. Strategioihin on kirjattu komeita lauseita yhteiskuntavastuusta, ympäristöystävällisestä toimintatavasta, on välitetty työntekijöistä ja palkittu hyvin ahkeria myyjiä ja vielä paremmin yritysjohtoa.

Kaupan vastuullisuutta on viime aikoina mitattu erilaisissa ruokaskandaaleissa. Sydäntalvella selvisi ruokaturvallisuutta seuraavan kansalaisjärjestön selvityksessä, että tutuilla suomalaisilla kaupanmerkeillä (Pirkka ja Rainbow) oli myyty thaimaalaista greippimehua, jonka tuotantoketjun alkupäässä poljettiin työntekijöiden ihmisoikeuksia. Kaupan kautta tuli romanialaista hevosta myös suomalaisten kuluttajien ruokapöytään.

Kuluttajaturvallisuutta on parannettava. Ihmisillä pitää olla varma tieto, millaista ruokaa he suuhunsa laittavat. Kauppa on tässä asiassa koko ongelman keskiössä. Monissa yhteyksissä on tullut esille, että myös elintarvikeketjun eri vaiheissa voi olla matkassa erilaisia bisnesmiehiä, joita ei ruokaturvallisuus kiinnosta. Näin on käynyt Kiinan maitoskandaalissa ja samanlaista meininkiä näyttää olevan hevosenlihan liikkeissä.

Kaupan on otettava täysi vastuu kaikista tuotteista kaikissa tuoteryhmissä, joita se tuo markettien hyllyille. Kauppa on tähän asti päässyt helpolla huonolaatuisia tuotteita myydessään. On pantu lehteen ilmoitus tuotteen takaisinvedosta. On pyydetty anteeksi ja toivottu, ettei kukaan kuluttaja kuollut huonon tuotteen vuoksi.

Kaupalla on voima ja valta vaatia selkeät tiedot tuotteiden alkuperämaasta, tuotteiden eettisistä valmistustavoista ja tuotteen valmistuksen mahdollisista ympäristövaikutuksista ja tietysti hiilijalanjäljestä. EU:n alkuperämerkintädirektiivi ei taida hetkeen tulla, mutta vastuullinen kauppa voi olla hyvä toimija tässä ja nyt.

Brändeissä näyttää vastuullisuus toteutuvan. Kaupan omissa merkeissä näyttäisi olevan jonkin verran vielä tehtävää.

TIMO KÄSSI
on talonpoika Uuraisilta.

timok@elisanet.fi

FENNOVOIMA

MARKKU VUORIKARI

Timo Kauniston mielestä ydinenergia edustaa talouden keskittävää ”vanhaa testamenttia” ja hajautettu biotalous on talouden ”uusi testamentti”.

Ydinvoimasijoituksia vaikea perustella

Entinen keskustan kansanedustaja Hannes Manninen patistelee laajasti levitetyssä kirjoituksessaan kuntia pitämään kiinni Fennovoima-lupauksistaan. Yhtiölle myönnettiin kesällä 2010 lupa suuren ydinvoimalan rakentamiseen Pohjois-Suomeen. Sittemmin yhtiön pääomistaja saksalainen E.ON luopui hankkeesta. Ilmeistä on sekin, että voimalan hinta-arvio on noin kaksinkertaistunut alkuperäisestä.

Ydinvoimarakentamista vaivaa siis sekä pääoma- että luottamuspula. Tämän ei pitäisi tulla yllätyksenä.

Myöntäessään kaksi ydinvoimalupaa keskustaministeri Mauri Pekkarisen esityksestä eduskunta kävi asiasta laajan keskustelun usean eri valiokunnan voimin. Lupien perusteluissa varsinkin vertailut ydinvoimalla tuotetun energian ja uusiutuvan energian hinnasta ovat osoittautuneet erittäin epäluotettaviksi.

Ydinsähkön hinta kallistuu ja uusiutuvien halpenee. Myös ennuste sähköntarpeesta on käynyt ainakin toistaiseksi selvästi ylimitoitetuksi.

Ydinvoimaa perustellaan saasteettomana ja julkiselle taloudelle edullisimpana vaihtoehtona. Monissa vihreään kasvuun panostavissa maissa on tehty toisenlaisia arvioita.

Esimerkiksi Saksa on päättänyt kokonaan luopua atomivoimasta. On vielä liian aikaista sanoa, tapahtuuko näin lähivuosikymmeninä.

Joka tapauksessa olemme selvästi vedenjakajalla. Tässä kohtaa ydinenergia edustaa talouden keskittävää ”vanhaa testamenttia” ja hajautettu biotalous on talouden ”uusi testamentti”. Keskustan jäsenenä minun on vaikea ymmärtää niitä, jotka eri toimin haluavat keskittää suomalaisen yhteiskunnan rakenteita. On tärkeää, että myös energiapolitiikassa nostetaan esille puolueen vahvasti ajamat paikallisuuden edut.

Kuntien lakisääteisiin tehtäviin ei kuulu ydinvoiman rakennuttaminen. Elinkeinoihin sijoittaminenkin on vapaaehtoista mutta joskus hyvin perusteltua kunnan tulevaisuuden näkökulmasta.

Ydinvoimaan sijoittamista perustellaan Pohjois-Suomen edulla. Samalla häivytetään taustalle se tosiasia, että kaikkien ydinvoimaloiden valmistuttua merkittävä osa ydinsähköstä olisi vientituotetta. Aluetalouteen jää jäteongelma ja säteilevä menneisyys.

Hajautettu uusiutuva energia hyödyttää ylivoimaisesti tehokkaimmin paikallista taloutta. Vielä viisi vuotta sitten tuulivoimalle naureskeltiin yleisesti. Nyt kunnat tarjoavat kilpaa sopivia maa-alueita tuulivoimakäyttöön.

Suomessa ja Suomen kuntien sijoituksissa tarvitaan nyt näköalaa tulevaisuuteen ja rohkeita ratkaisuja. Minulle ydinvoima edustaa menneisyyttä, johon ei pidä takertua.

Timo Kaunisto
Eduskunnan ydinvoimaa vastustavan verkoston vetäjä 2009–2010

Metsäverotuksen kehittäminen

Puhtaan metsätulon verotusmalli on ollut voimassa vuodesta 2006 lähtien. Käsillä olevan ”tilapäisen” laman aikana tietyt tahot ovat sitä mieltä, että lisäämällä metsiin kohdistuvaa verotusta saataisiin nykyistä enemmän puuta markkinoille.

Nykyinen metsäverotus kohtelee metsänomistajia tasapuolisemmin kuin metsän pinta-alaan perustuva verotusmalli teki. Puun kiertoaikana saattavat suuriakin kasvutappioita aiheuttaa monet eri tekijät. Meneillään olevan ilmaston lämpenemisen vaikutukset metsille ovat osittain arvailujen varassa, mutta vaikutukset voivat olla hyvinkin suuria.

Metsätiloilla on tai ainakin tulisi olla metsätaloussuunnitelma, josta käy ilmi kyseisen metsätilan hoitotarpeet ja hakkuumahdollisuudet seuraavien 10–15 vuoden aikana. Osa hakkuista jää – syystä tai toisesta – kuitenkin tekemättä, mikä saattaa varsinkin kuusikoissa aiheuttaa puuston kasvun muuttumisen negatiiviseksi.

Ennen hakkuiden aloittamista tulee alueen metsäkeskukselle tehdä kirjallinen ilmoitus, josta ilmenee, mitä suunnitelman kuvioita kaavaillut hakkuut koskevat.

Metsäkeskukset ovat tehneet tilakohtaisia, alueellisia ja kansallisia suunnitelmia jo vuosikymmenien ajan. Lakisääteiset metsähoitoyhdistykset avustavat paikallistasolla metsänomistajia metsäsuunnitelmassa esitettyjen toimenpiteiden toteuttamisessa.

Toimivat organisaatioita ovat jo olemassa. Niiden toimintaa voitaneen kehittää siihen suuntaan, että mahdollisesti jaettavat ”porkkanat ja risut” voidaan täsmäkohdistaa.

Metsään kohdistuvaa verotusta ei ole tarpeen korottaa, jos suurin osa metsänomistajista saadaan toimimaan metsätaloussuunnitelmien mahdollistavalla tai edellyttämällä tavalla.

Metsäsuunnitelmat antavat parhaimman kuvan metsien tilasta tänään ja huomenna. Metsien hoitaminen suunnitellulla tavalla lisäisi myös eri metsänomistajien tasapuolista kohtelua.

Metsäsuunnitelma on hyvä työkalu hakkuu- ja metsänhoitotöiden tekemiseen. Verotuksen lähtökodan tulee olla se, että metsätalous on kannattavaa puuston kiertoaikana.

Kuluvana vuonna istutettu taimikko on päätehakkuuvaiheessa noin vuodesta 2073 lähtien. Mikä mahtaa olla metsien tila silloin meillä ja muualla?

Heikki Kallio
Helsinki

K-maatalous kertoo nurmiseoksensa

Maaseudun Tulevaisuudessa (MT 27.2.) oli ajankohtainen kirjoitus nurmisiemenlajikkeista, joita nurmiseoksissa käytetään. Artikkelissa nostetaan esiin, etteivät myyjät esitä nurmiseoksissa käyttämiään lajikkeita.

Artikkeli yleistää alan toimijoiden toimintaperiaatteita koskien näitä lajikemerkintöjä. K-maataloudessa asiakas saa hankintahetkellä tiedon nurmiseoksen sisältävistä kasvilajeista ja lajikkeista.

K-maatalouden tekemä työ on tähdännyt lajikkeellisiin seoksiin jo usean vuoden ajan. Lajit ja lajikkeet voi tarkastaa vuosittain julkaistavasta viljelyoppaasta.

Kuluvalla kaudella nurmisiementilanne näyttää tukalalta, mutta pystymme tästä huolimatta pitämään lupauksemme lajikkeiden suhteen. Myös seoskohtaisissa tuotekuvauksissa nimeämme lajikkeet, mikäli lajiketta ei taulukossa tarkemmin ole määritelty.

K-maatalouden koetila tutkii uutta lajikemateriaalia sekä uusia seoksia. Tätä tutkimustietoa käytämme pohjana seossuosituksia ja -suhteita koostaessamme.

K-maatalouden myymät siemenseokset löytyvät Viljelyoppaasta 2013 sivulta 70 tai nettisivuiltamme *www.k-maatalous.fi*

Juho Urkko
tuotepäällikkö, Rautakesko
Viljelyohjelma, nurmisiemen

Polttopuun tekokoneet

Meitä on monta maaseudulla, jotka harrastamme hyötyliikuntaa tekemällä polttopuut metsistämme. Usein hoidamme taimikoita kevyellä kalustolla: puut vedetään kotiin mönkijällä.

Osa meistä on lähempänä eläkeikää ja voimat ovat sen mukaiset.

Olen yrittänyt yli vuoden verran saada selvyyttä, mikä mönkijän metsäperäkärri olisi sopiva meidän tarpeisiin. Siinä pitää olla hydraulinen puiden nostolaite. Koneita on tarjolla pilvin pimein: hintahaarukka on 3 500–12 000 euroa.

Mutta kone pitää ostaa kuin sika säkissä. Hyvin paljon mietityttää tämä hintojen ero, mistä se johtuu –selitystä ei kukaan osaa sanoa. Ei ole esittelykonetta, saati että pääsisi kokeilemaan – ei jos et asu jossain Etelä-Pohjanmaalla, jonne näyttää kasaantuneen tekijät ja myyjät.

Eikö MTK tai muu taho saa aikaiseksi systeemiä, jossa nuoret miehet koulutettaisiin rautakauppojen ja näiden erilaisten koneiden valmistajien kanssa yhteistyössä myynti- ja esittelyhenkilöiksi? Luulisi valtionkin intresseissä olevan nyt kiinnostusta kehitellä erilaisia nuorten työmahdollisuuksia.

Aika mukava homma olisi mennä asiakkaan luo vaikka kevyemmän kuljetuslavan kanssa, jonka kyydissä olisi mönkijä + metsäperäkärri ja näyttää, miten se toimii.

Klapintekijä

Lukijalta-osasto

■ Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
■ Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

HUIDUNPERÄ

Hallituksen ja kuntalaisten puheissa

Viime lokakuun kunnallisvaaleistamme, näistä laimeahkon osallistumisen ja varsin rauhanomaisen luonteisista vaaleista on nyt ehtinyt kulua neljä kuukautta. Osallistumisemme laski vuoden 2008 vaalien 62 prosentista 57 prosenttiin. Jälleen kerran tulimme muille Pohjoismaille selvittäneeksi, että tässä neljän valtion seurassa olemme edelleen laimein äänestäjämaa.

Uudet valtuustomme joutuivat heti virkakautensa alussa suurten asioitten käsittelyyn. Hallituksemme jo kahden vuoden ajan ajama kuntarakenteiden uudistus on saanut lakiehdotuksen muodon, ja kuntia on pyydetty antamaan asiasta lausuntonsa.

Tiedossa on, että uudistuksella nyt halutaan vahvistaa kuntalaisten itsehallinnon edellytyksiä ja lisätä kuntien mahdollisuuksia vastata omasta palvelutuotannostaan. Kuntien tulisi myös voida toimia luonnollisina työssäkäyntialueina. Esitys edelleen toteaa, että kuntien tulee selvittää kuntaliitosten tekoa, elleivät palveluiden edellyttämä väestöpohja, työssäkäyntiomavaraisuus, yhdysrakenne tai kunnan talous täytä esitettyjä kriteereitä.

Jopa todetaan, että vaikka kunta täyttäisikin näin asetetut kriteerit, sen on toki oltava liitosselvityksissä mukana, mikäli sen ”alueella ei muutoin ole saavutettavissa lain edellytykset täyttävää toiminnallista kokonaisuutta”.

Väestöpohja kuulemma tarkoittaa vähintään 20 000 asukkaan kuntia, joissa vuosittainen syntyvyys on vähintään 50 lasta. Työssäkäynnin ja yhdyskuntarakenteen puolesta näiden kuntien tulee esityksen mukaan myös olla alueita, joissa kunnat kuuluvat samaan talousalueeseen ja joissa maakuntarajojen merkitys on vähäinen.

Jotta kunta voisi toimia omillaan, sen työpaikkaomavaraisuuden tulee olla vähintään 80-prosenttinen. Talouskriteerit on tehty asetustasoisiksi, jolloin ne ovat muutettavissa hallituksen niin halutessa.

Huidunperällä ovat valtuutetut useassa kokouksessa lausuntoa käsitelleet samalla saamaansa lyhyttä lausuntoaikaa ihmetellen. Lausuntoja on naapurikunnissa ja muuallakin samoin käsitelty, sovussa yli puoluerajojen. Se ei ole ihme, sillä kaikki valtuutetut ovat kuulemma yhtä mieltä siitä, että esitetty kuntarakennelaki on vastoin kuntalaisten etuja. Periaatteelliset linjaukset on tehtävä yhteistuumin kuntalaisia kuunnellen. Niin olisi tullut tehdä jo lakia valmisteltaessa.

Huidunperällä maallikot kiteyttivät kuntalaisten näkökulman: Tarvitaan hyvät lähipalvelut, mahdollisuus osallistua päätöksentekoon ja kolmanneksi näitä tukeva, kunnossa oleva kunnantalous.

Liitosten vaikutukset näkyvät kuntalaisten arjessa. Liittyneiden kuntien kyläkoulut vähitellen lopetetaan ja terveyspalvelut keskitetään keskustaajamaan. Vanhukset lisäksi siirretään kotikunnan vanhustentalosta suurempiin yksiköihin.

Tämänlainen lopullinen niitti alue-rakenteen kehittämiselle oli, kun liittyneiden kuntien latukoneet kyllä kelpasivat pidettäviksi suurkunnan keskusvarikossa, mutta latuja on sen jälkeen turhaan odoteltu kunnan etäislaidoille. Kuntakeskuksesta ei välitetä vaivautua laitamien ihmisten vuoksi.

Asiat hoituvat siten keskustaajaman ehdoilla, ja syrjäalueiden asukit ovat mitättömiä suurkunnan valtuustoissa. Kunnanosavaltuustot eivät ole ratkaisu, kun niillä ei ole budjettivaltaa alueidensa osalta.

Huidunperällä oltiin viime sunnuntaina koolla kunnan liikuntatoimen järjestämällä liikuntapäivällä, ja naisväki keitti seuraintalolla osallistujille tutut pannukahvit vehnästen kera. Nuori väki puolestaan näkyi järjestävän suosion saaneet makkaranpaistotalkoot.

Samalla kunnanvaltuutetut ja muut kuntalaiset yhteen tultaessa saattoivat vaihtaa näkemyksiä tulevasta kuntalausunnosta.

Itsestään selvää tuntui olevan, että ongelmallisena pidettiin paikallisen itsehallinnon kuihtumisvaaraa mutta myös sitä, että sosiaali- ja terveyspuolen tulevaisuus kuntalaisia askarruttaa.

Kuntiin saapuneen lausuntopyynnön mukana on seurannut muutamia sivuja käsittävä tavoitelista joka tunnetaan sote-uudistuksen nimellä. Se ei paljon kerro siitä, mitä hallitus oikeastaan on suunnitellut. Tarkempia tietoja oli tosin luvassa viime helmikuun aikana, mutta niitä ei sitten saatu.

Nyt pitäisi luoda melkoisia, kuntiemme tulevaisuutta koskevia muutoksia. Huidunperällä pitkän keskustelun, sanottaisiinko pohdiskelun jälkeen todettiin, miten silloin käsitellään maamme maalaiskuntia.

HEIKINTYTÄR